

Sygn. akt XI GC 730/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2016 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa N. D. M., A. (...) spółki jawnej w S.

przeciwko (...) Serwis spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt: XI GC 730/16

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 lutego 2016 roku powód N. D. M., A. (...) spółka jawna w S. wniosła przeciwko (...) Serwis spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 3.730,14 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu, tytułem zapłaty za zrealizowany na rzecz pozwanej przewóz.

Nakazem zapłaty z dnia 17 lutego 2016 roku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki dochodzoną kwotę. W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, wskazując, że roszczenie jest przedawnione.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonuje odpłatne przewozy przesyłek towarowych.

W dniu 30 października 2013 r. N. D. M., A. (...) spółka jawna w S. zawarła z (...) Serwis spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę przewozu, potwierdzoną pismem „Zlecenie transportowe nr (...)”. W ramach tej umowy powódka zobowiązała się dostarczyć załadunek na trasie z miejscowości A. w Norwegii do miejscowości K. w Polsce z datą załadunku 30 października 2013 r. i datą rozładunku 4 listopada 2013 r. Z tego tytułu powódka otrzymała od pozwanej zapłatę w wysokości 900 € (netto).

Dowód: wyciąg z KRS, k. 6 – 8 zlecenie, k. 9.

Powódka wykonała zobowiązanie i dostarczyła towar w terminie i miejscu wskazanym w umowie, a następnie wystawiła fakturę VAT nr (...), na kwotę 3.730,14 zł, wyznaczając 55 dniowy termin płatności. Faktura została doręczona pozwanej wraz z dokumentami towarzyszącymi przewozowi.

Dowód: list przewozowy, k. 9v, faktura VAT, k. 10, książka nadawcza, k. 10v.

Pozwana nie uiściła należnego powódce wynagrodzenia.

Niesporne.

Powódka skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty w dniu 19 sierpnia 2014 r., wyznaczając dodatkowy 7-dniowy termin na uregulowanie należności.

Dowód: wezwanie do zapłaty, k. 11, książka nadawcza, k. 11v.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka domaga się od pozwanej zapłaty w związku z realizacją umowy przewozu międzynarodowego. Za podstawę prawną orzekania w niniejszej sprawie należało przyjąć konwencję o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. 1962 Nr 49, poz. 238 - dalej konwencja CMR). Zgodnie z art. 1 konwencji CMR stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. W związku z tym przepisy konwencji CMR znajdują zastosowanie do łączącego strony stosunku prawnego i mają pierwszeństwo przed przepisami prawa krajowego. Jednakże należy podkreślić, iż co do kwestii nieuregulowanych w konwencji stosuje się przepisy ustawy polskiej regulującej umowę przewozu, którymi są kodeks cywilny oraz ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012 r. poz. 1173). Sama ustawa prawo przewozowe stanowi w art. 1 ust. 3, iż jej przepisy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Wreszcie w zakresie nieuregulowanym w ww. aktach prawnych znajdują zastosowanie kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu (art. 775 k.c.). Zgodnie zaś z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Powódka wskazała, iż wykonała na rzecz pozwanej usługę transportową, za którą pozwana nie uiściła wynagrodzenia. Strona pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych podniesionych przez powódkę, zgłosiła jednak zarzut przedawnienia roszczenia.

Zarzut ten okazał się zasadny. Roszczenie strony powodowej ma charakter majątkowy, zatem podlega ono przepisom określającym skutki upływu czasu dla roszczeń tego rodzaju (art. 117 i n. k.c.), którego zasadniczym skutkiem jest przedawnienie. Zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej. W niniejszej sprawie takim przepisem szczególnym jest art. 32 ust. 1 lit. c Konwencji CMR, który stanowi: Roszczenia, które mogą wynikać z przewozów podlegających niniejszej Konwencji, przedawniają się po upływie jednego roku począwszy od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu. Tylko w przypadku złego zamiaru lub niedbalstwa termin ten wynosi trzy lata (art. 32 konwencji CMR). Należy jednak zaznaczyć, iż żadna ze stron procesu nie wskazywała na istnienie złego zamiaru czy niedbalstwa drugiej strony. Zgodnie z art. 32 konwencji CMR przedawnienie biegnie: a) w przypadkach częściowego zaginięcia, uszkodzenia lub opóźnienia dostawy - począwszy od dnia wydania; b) w przypadkach całkowitego zaginięcia - począwszy od trzydziestego dnia po upływie umówionego terminu dostawy, albo, jeżeli termin nie był umówiony - począwszy od sześćdziesiątego dnia po przyjęciu towaru przez przewoźnika; c) we wszystkich innych przypadkach - począwszy od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu.

Skoro zaś w niniejszej sprawie roszczenie powódki odnosiło się do wypłaty wynagrodzenia za wykonany przewóz, to początek biegu przedawnienia rozpoczyna się od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy.

Mając więc na uwadze dzień zawarcia umowy między stronami – 30 października 2013 r., należy uznać, iż w dniu wniesienia pozwu - 3 lutego 2016 r. - termin przedawnienia już upłynął. Stosownie do przepisów art. 32 ust 2-4 Konwencji reklamacja pisemna zawiesza przedawnienie aż do dnia, w którym przewoźnik na piśmie odrzuci reklamację i zwróci załączone do niej dokumenty. W razie częściowego przyjęcia reklamacji bieg przedawnienia wznawia się tylko dla tej części reklamacji, która pozostaje sporną. Dowód otrzymania reklamacji lub odpowiedzi na nią oraz zwrotu jej załączników ciąży na stronie, która się powołuje na ten fakt. Reklamacje późniejsze w tym samym przedmiocie nie zawieszają przedawnienia. Z zastrzeżeniem postanowień powyższego ustępu 2, zawieszenie przedawnienia normują przepisy prawa obowiązującego sąd rozpatrujący sprawę. To samo dotyczy przerwania biegu przedawnienia. Roszczenie przedawnione nie może być więcej podnoszone, nawet w postaci wzajemnego powództwa lub zarzutu.

W prawie polskim zawieszenie biegu terminu przedawnienia następuje także w przypadku wystosowania przez przewoźnika wezwania do zapłaty, co wynika z treści art. 77 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 2 pr. przew. Przepisy te (regulujące w prawie polskim zarówno reklamację, jak i wezwanie do zapłaty) na mocy odesłania wynikającego z art. 32 ust. 3 CMR znajdują również zastosowanie, gdy sąd rozpatrujący sprawę stosuje prawo polskie, a tak jest w niniejszej sprawie. Zastosowanie wyżej wymienionych przepisów jest jednak ograniczone wyłącznie do wezwania do zapłaty, gdyż w przeciwieństwie do reklamacji, która jest uregulowana postanowieniami Konwencji, kwestii wezwania do zapłaty konwencja nie reguluje. Możliwość stosowania powyższych przepisów nie powinna budzić wątpliwości, gdyż brak jakiegokolwiek uzasadnienia dla przyjęcia stanowiska, że odesłanie do przepisów właściwego prawa wewnętrznego oznacza jedynie możliwość stosowania przepisów o charakterze ogólnym, a wyłącza stosowanie przepisów o charakterze szczególnym. Ponadto za dopuszczalnością stosowania przepisów ustawy - Prawo przewozowe przemawia treść art. 1 ust. 3 tej ustawy, zgodnie z którym jej przepisy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Stąd też należy przyjąć, że bieg przedawnienia roszczenia o zapłatę dochodzonego przez przewoźnika zawiesza się na okres od dnia wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia wezwania do zapłaty (art. 77 ust. 4 pr. przew.). Okres ten wynosi trzy miesiące, gdyż zgodnie z przepisem art. 75 ust. 2 pr. przew. wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłaci dochodzonych należności w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia wezwania do zapłaty.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd uwzględnił, że umowę zawarto 30.10.2014 r., przedawnienie rozpoczęło bieg 30.01.2015 r., powódka skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty z dnia 19 sierpnia 2014 r. Pozwana nie ustosunkowała się do wezwania do zapłaty, co spowodowało zawieszenia biegu przedawnienia na okres 3 miesięcy. Uwzględniając całokształt okoliczności w sprawie, termin przedawnienia roszczenia upływał z dniem 30 kwietnia 2015 r. Tym samym w dniu 3 lutego 2016 r. roszczenie powódki było już przedawnione i pozwana może skutecznie uchylić się od jego zaspokojenia.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu.

Ponieważ pozwana nie poniosła żadnych kosztów postępowania, a wygrała postępowanie w całości, Sąd nie orzekał o kosztach postępowania.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...) M. Z.
3. (...)
4. (...)